

Kérjük – mibe kerül Eridanusban 1300 szó?

„talán egy halálos betegség
megtisztíthatná még az életedet —
a kórházi virágcsokrok egykedvűségében
mindegy lenne, hogy az ablakon túl
tél van-e vagy tavasz —
füllelt, kolostori csöndben feküdnél
mint aki legyőzött már —

létezhetnél már a tested nélkül
nem vesznének össze válladon a barátaid
lehetnél álom, lehetnél képzelet
s még vibrálhatnál egyszerre harminc
befejezetlen regényben, ragyoghatnál
egyszerre harminc szerelemben —”

„The”

Kezdjük a hajnal pálinkájával. Mert ugye, szabad országban élünk, jogunk van hozzá. Persze reggeli előtt, így megeshet tőle az ihlet, ha pedig nem, még mindig előttünk az egész nap.

És mit? És mennyiért? És hol? És kivel?

Igyunk a példának okáért: törköt.

Ha ébredés után egyedül megyünk le a főzdébe — át a Lókoson, a főzde környékét borító bűzön, öklendezve — igyunk kettőt, és egy Erigonos üvegben hozzunk még kettőt, engedve a lehetőség lehetőségének, a kávé után megint nem lesz étvágyunk, mint ez általában történik.

(Ótkor letúr a paplan, kilök az ágy — nem éppen úri szokásunkat munkáskorunk örökségének tartjuk, ha már nem is vágtatunk köhögve, káromkodva az ötkettes buszhoz —, nem szabadulunk tőle.)

Ha nem egyedül ballagunk, hanem szomszédunkkal, aki meglátta az égő konyhai villanyt: kétszer két pohárkat iszunk, amely koponyánként harminc pengő. Nem rettenetes összeg, ha nem látnánk: itt a nap csak kezd.

Hazaérkezvén lefőzzük a kávé: asszonyunk, gyerekeink alszanak még, óvatosak vagyunk, nem zörgünk, nem keltjük fel őket. Állapotunktól függően megisszuk előbb az egyiket, vagy egyszerre mindkettőt, vagy később újra melegítjük a maradékot. Már eldöntöttük, a nagyobbik fiút visszük az óvodába, ne kelljen csak az üzletbe mennünk. Öltöztetésnél és reggelinél tartjuk magunkat, mintha éppen most ébredtünk volna mi is. Főzde! Ugyan! Újra főzetnyi kávé készitünk. Nagyfiunkkal indulunk. Öltöztetjük, elbocsátjuk, kapunk csókot tőle. *Szia apa, jó legyél!* Ez komoly, pontos dolgokat jelent, hiszen többet lát kettőnk viszonyából, mint azt normális ésszel feltételeznénk, ha az alapokat nem is érti.

ABC. Visszajövet bort veszünk. Ezt vagy asszonyunk által ránkbfőzött százasból szorítjuk ki, tej, kenyér, debreceni, sült szalonna, megkeletés-cseresznyebefőtt a gyerekeknek, vagy aranytartalékunkat vonjuk be. Ok a yeres borunk. Kettő butelka. *A kettő az ritka*, ha nem javítottunk aranytartalékunkon előző este asszonyunk aranyából. *A kettő azért ritka*, mert a szeme tizedike után, olyan, mint a sasé.

Úlve telik időnk. Mondjuk, még nem fogyott el a reggeli tartalék, és éppen megérkezünk az ABC-ből. Asszonyunk már tanítja nebulóit. Oktatja rendre, esztétikára, tisztességes formára, melyet mi is igaznak, böcsületesnek, sőt: egyetlen járható útnak vélünk, ha a mennyországba kívánczunk.

Mondjuk: szomszédunkkal jártuk meg a főzdet, most pedig mindent megteszünk, a hirtelen két deci törkő nelátszék meg rajtunk, egyenesen járunk, feszesen, mint a cövek, fősöttestünk nemigen mozdul. Ha akaratlanul mégis, okosan, gyorsan korrigálva, ki tudja, ellenség is lapulhat környezetünkben.

Asszonyunk nagy gondjában ráncolta homlokát: Nem tudok ma jönni, csinálj magadnak valami ebédet. Jó. Mondjuk, csókkal simítjuk homlokát.

Miért fogysz, te gyerek? — kérdezi. Amióta megjöttél, leadtál vagy öt kilót. (Hónapokra kiátkozódtunk a családi tűzhely langyából, egy vagy két lány miatt.) Nem tudom, tán te használz többet, mint illenék. Ki vagy éhezve legszebb férjedre, somolygunk tahó humorunkkal, de a külön töltött hónapok ott állnak előttünk, szemérmével nem kérdez többet, talán gondol, de azt honnan tudhatnánk és jobb is, ha nem tudjuk.

Már itthon vagyunk, össze kéne adni, mennyit értünk ez idő alatt. Kenyeret helyére, húst, tejet, ezt-amazt hűtőbe tettük, az idő alig lép a nyolc órát, és már megéleztük elménket az irodalom teremtéséhez: állunk a munkának.

Tudjuk — ÓH, NAGYON TUDJUK! —, mikor kell abbahagynunk hordónk fejtését, „amíg ki nem szárad”, így tehát csak átfutjuk a tegnap készült anyag utolsó oldalait és már vetjük is kezünket a masinára: kopogjon! hadd kopogjon!

A folyam (hordó), mert tegnap ki nem száradt — indul, hőmpölyög. Pörgetjük a fickót, ki sajátunk, esmérjük, lemeztelenítjük, nő fölé helyezük, perverz gondolattal alá helyezük, ripacsul megforgatjuk a néző szeme előtt. Kedvünkre való anyag, a fickót egyébként is utáljuk, nem ajándékozunk meg össztársadalmi jelentőséggel. Majd a nőt. Valamelyiket...

Csöngetnek.

Első szavunk káromkodás, ki mer háborgatni, amikor a világ-irodalom válykát vetjük. Aztán eszünkbe jut, a másik szomszéd lehet, aki betegállományban lopja itthon a napot, lógatja bűdös lábait. Hallhatta persze, hogy kopog a masina, de őt az ilyen nem zavarja —, akkor különösen nem, ha nincs egy árva krajcárja sem, de inna valamit. Tudja, az asztal sarkán legalább délig megáll a bor, s akkor néki is csurran.

Kimegyünk, szánk sarkában szitkok. Néha előbb eldugjuk az üveget.

Kinyitjuk az ajtót. A feljáróban fekete viharkabátos ismeretlen, szemvonalig húzott kapucniban. A kapucni is fekete. No! ennyi gondolatunk van: kurva villanyszámlás, gázszámlás, ellenőr a tanácstól a szolgálati lakás állapotának ügyében.

Óhaja? kérdezzük, közben sajnálkozunk persze, cége ebben a rettentő időben is kiüldözi.

Kérem, azonnal. Bemutatkozik. Tárjuk az ajtót, beengedjük a férfit, aki szőrös, mint a tarló a hó alatt.

Kint a széllel ropja az eső, hullámanak a hirtelen támadt tócsák — csuda, mire képes a természet, az előbb trikóban jártunk kint.

Kérem, mondja bevezetőnek a fickó, miközben gubbaszt, akár az ázott tyúk és látszik, baja van. Be kellene ugrania egy órányi beszélgetésre. Akit vártunk, ma lemondta.

Hová? ezt csak becsületből, mert egy éve becsületből nem megyünk sehová.

Megmondja. Az összeget is.

Nem azért vállaljuk, mert így kifizetjük az adósságainkat, hanem mert mit számít. Olyan mindegy.

Jó lenne, ha az íróról is mondana néhány mondatot, akit vártunk és a művészetéről.

A francba ne! Mi aztán mindenkiről! Hiszen olyan mindegy. Még jó, hogy olvastuk a kritikákat a könyveiről. A fickó megszorítja kezünket, hálás: valami pálinka legyen a hűtőben, ugró... dörmög-jük utána, de szolidan, ne hallja meg.

Nekilödulunk az *író*nak. Van harminc percünk. Viruljon minden kedves recenzens, minden sakál, mindenki, akit hirtelen meglelünk.

Süt a nap, amikor kocsis jön értünk, a fickó most fekete garbóban, fekete cipőben, borostája levéve.

Visszapörgetjük fejünkben mindazt, amit elmondtunk már néhányszor. Amit tanultunk, amit kitaláltunk. És, ami ebből a kettőből kialakult. Vodkajuk hűl. Kár. Megérzi a tarkónk egy órán belül. De beszélünk, mint a jól olajozott masina.

Tagadjuk a művészetek burzsoá értelmezését — mint ő —, mely nem egyéb fikciónál, illúzióknál. Szabadságértelmezésünk, azaz eszméinket hirdető, hazánk építését szolgáló művészi alkotások korlátlan lehetősége és a pártosság a mi szabadságunk — mint neki!

És, mint ez egyértelmű — a differenciált irányítás alapvető mód-szere a vita, a meggyőzés, az egészséges kritikai élet, tárgyilagos tudományosan megalapozott —, mint ez természetes...

Brüngünk, a fekete fickó két másodperces szünetben sokallja meg, áll fel, megkéri a mosolygó brigádokat: ostromoljanak kérdéseikkel.

Jönnek a naplók. Diszések, disztelenek, arany-acél veretűek. Néhányan hozzák az író könyvét, ha ugyan ő nincs is itt, majd örök értéké tesszük. Így. Kinyitva.

Kiötlünk egy búcsúmondatot: *az is feladatunk, hogy mélyítsük, erősítsük a demokratizmust, népszerűsítsük csókolom a művészetet, segítsük, elősegítsük elő, hogy ez alakítsa a közérkölcst, közizlést, morált, életmódot és a tömegeket — aktivizálva visszahasson művészetünkre — ő is így gondolja, csókolom.*

Nincsenek meghatva.

Néhány kései napló tulipántos sormintával. Mi egyebet is tehetnénk: ülünk szemben a fekete fickóval, isszuk a vodkát, nézzük az összeget: nagyon sok. Nézze, mondja a fickó, nekem megéri így, és tudom, munkája elől hoztam ide, de ezek az emberek annyira készültek, és ön megmentette a helyzetet.

Akkor örüljünk: jelentős áldozatot hozunk, viva!

Fekete kocsis tesz le az ajtó előtt, újra zuhog az eső, a vodkát — bontatlant — táskánkba helyezte a fekete ruhás. Várunk, hadd ázzunk legalább egy kicsit: kopog fejünkön az eső, hajunk nyakunkba tapad, a hirtelen tócsákban hullámokat kever a vihar.

Később beengedjük a szomszédot. Ha hó van, leveri talpáról. Ha sár van, gondosan lepucovalja. Ha por van kint a pampákon, csattog talpával a kaparon. Asszonyunk kényesen rendes.

Csak nem dőgozol? kérdezi, van enyhe gúny is rejtve. Néha megfeledkezünk a reánk rótt kötelességről, ilyenkor alszunk, mint a bunda nyáron — délelőtt, délután, egész nap. Pedig szándéknak nem vagyunk híján.

Csak dolgozom, hoztál valamit? mondjuk és kérdezzük egy füst alatt, nehogy nála induljon meg az első kérdés e fontos tárgyban.

Gondoltam iszunk egy freccset, aztán átme gyünk hozzám, ki-visszük az olajkályhát (stb.), aztán ott is becsavarunk néhányat. Hozzászólás?

Oké... Siessünk, ég a munka a kezem alatt... dörmögjük, már nem vagyunk annyira megsértve, bár egyértelműen csinger az, amit úri veres borunk helyett odaát kapunk. De hát iszunk kettőt, hármat, négyet. Függjön attól, mennyi van.

Úgyesen belevetjük magunkat szomszédi munkálatainkba.

Segítünk a kályhajavítás nehéz teendőjében: mechanikus érzékünk a bal bakancstalpunkéval egyező: de a jó pap holtig tanul, s ha mi pap lennénk, jó pap lennénk. Szót sem ejtve arról a kannáról, melyben a szomszéd úr hús liter novát kapott ajándékba. Ne ejtsünk szót efféle félrevezető kutyamájáról, titkunk nincs, tiszták, őszinték, egyszerűek vagyunk, akár egy kosár kolompér. Főzés előtt — majd a disznók kapják, idejében.

Dél van, s hazatérünk. A lemez forog, csak forog, hangot nem ad, csak reccsen, amikor ki kéne kapcsolnia.

Csák a masina elé, azon szép anyagunkat tovább alkotni. Vakon gépelünk, akár a profik. Aztán, hogy az oldalt befejezzük, kontrollálunk a sok okos, fontos gondolatot, úgy látjuk, jobban járunk, ha vakon is olvassuk, mint a profik.

Mert most meg olyan sokat van szemünk elfordítva munkánkról, egyértelmű: álmosak vagyunk. Igyunk egy kávét. Kimegyünk a konyhába, meggyújtjuk a gázt, szétszedjük a főzöt, bekészítünk rendesen, nem hagyjuk ott, ismerve gumiolvasztó tehetségünket. Ülünk és vacogunk a hokedlin. Halljuk, ahogy lesistereg. Keserűn isszuk, akár az urak. Aztán leküldünk két kockacukrot, mert még nem vagyunk urak, bár minden vágya ez szívünknek.

Erről ne beszéljünk, hiszen anyagunk fő témája prózaibb: Mi-be kerül ma. Eridanusban 1300 szó. Kérjük — mennyibe kerül egy szó? Ha tudnánk, csak megszoroznánk azt az egyet azzal a kutya 1300-zal, melyhez úgy ragaszkodunk.

Namost: ha gazdasági tárgyú lenne írásunk, könnyed példával élhetnénk. Egy nyomdászlegény (büszke, okos, olvasott, igazi munkás arisztokrata — mint a legtöbben, ugye!) azt mondja művezetőjének: *Te, dísznő! S ha ezt a főnök lelkére is veszi, (kevesen tehetik meg), attól a szótól kezdve csak olyan munkákat ad a legénynek, melyekkel nem, vagy csak alig hozza a normát.*

Igy havi vesztesége kb. 1300 forint. Jobb nyomdáknál ennél többet is rátermelhet a biztosított bérére a jó munkás. De órát figyelünk, akkor egyetlen szó hat forint nyolcvanát ér. Nem olcsó szó.

De erről se beszéljünk, mert anyagunk nem gazdasági tárgyú és a gazdaság nélküli az ilyen művezetőket. A művezető előbb boldog, hogy egyáltalán van embere, és csak hátul boldogtalan, ha részegen családját emlegetik, vagy ő magát, boldog személyét. Nem hazudunk tehát, ha nem vagyunk Verne.

Namost, hát mik is volnánk akkor?

Erre elálmosodunk, lefeküdnénk.

Megtesszük.

Epp az alvás küszöbén jelenik meg kedves szomszédunk csörgetésével — neki nincs kávéja, hogy elalhatna tőle —, azt mondja árkos szemünkbe pillantva: igrünk hát még egy kortyot...

Aztán gyorsan elmosogatunk. Aztán persze, messze még a mosogatás ideje. És porszippantunk. Tétován, mondjuk így, majdnem tántorogva. A fejfájás már most megindul, pedig hol van még!

Meghallgatjuk a szomszéd élettörténetét, különös tekintettel a bukkánokra, melyek meghatározták a bejárt utat, mondjuk így: kocsmákat, pincéket, házi kimeréseket. Ha számoltuk volna, épp ma lenne száz a szám, ennyiszor hallottuk. Megfogadjuk újra, megírjuk ezt a mesét, hátha nem mondja el többször. Most a törések sztorijának vége: mi lehettem volna! mi mindennek hívtak! mit elérhettem volna! ha... — ez következik: Ha ott; ha akkor; ha azon a napon nem...

Ha nem csalják meg. Ha nem veszi feleségül. Ha nem gyűlöli a fizikatanár. Ha nem féltékenykedik munkájára a főnök. Ha nem lopják el az eredményeket. Ha más a társaság...

Nem mosolygunk! Megijedünk: itt állunk tíz év múlva!?

Századszor rántkór a lehetőség. Végigtapogatjuk szemünkkel szomszédunk rongyos, beteg arcát századszor, kezünk meg a borospoháron: Uramatyám!

Ébredés után, nem várva, hogy újra elaludjunk, azonnal kávé, közben a beigért mosogatás, fejünk szétszakad a porszippantó dübörgésétől, meg egyébként is, a köd novából van homlokunkban, nem sopri el az első szél.

Szorgalmasan kopogunk, fél őt, asszonyunk érkezik, csemetéink vele. Asztal mellé felsorakoznak mindhárman, kiosztják, bekasszírozzák puszásaikat. Asszonyunknak érzéki puszást mérünk, végül is ő a mindenünk. A valakink, ha van valakink ebben a nagy, kerek világban. Nyakunkhoz szorítjuk hideg kezét, tudjuk, ezt szereti. Tudjuk, ha volt valami rossz a napban, ez visszakéri a házba, visszakerzi közénk. Másnaposak vagyunk, fejünk gömbölyű tök disznók előtt, s a disznók harapják, tépik. Jót tesz neki a jég hideg ujjak érintése. Ez is igazság.

Na, megyek, levetkőztetem a gyerekeket, ment a munka? mit ebédeltél? van valami posta? Filmgyárból még mindig semmi? értelmetlen, ne is gondolj rá, ne mérgeledj!

Hoztam a Csokonai-anyagot, tudtad, hogy barátja volt Kazinczy-nak? ismeretlen kor, alig tanultunk róla valamit, mi?

Fábryt befejeztél? (már a szobából kiabál)

Azt mondtad, ma utána nézel annak a hangjátékügyletnek! voltál, nehéz az öreg modora, istenem! de ha meg végképp nincs kedved, minek jegyzetelted ki?!

Szeretjük asszonyunkat. Ő életünk lábas lexikona. Nincs nap, melyről megfeledezett volna, bár ez inkább rossz, mint jó. Amit az enyészetnek tettünk hirtelen kedvünkben, azt feledje, pláne, ha mi rég megtettük...

Tényleg nem is monadt, mit ettél...

Csemeték kicsomagolva, lábukon mamusz, jönnek sündörögve, előbb a kicsi, akit úgy, de úgy kedvelünk, aztán a nagy, aki csodaszép, csodaokos, csodarafinált, akár az anyja: Sipirc a helyetekre! Sört hoztál? kiáltunk be, miután már tudjuk, egy-két sör reparálna beteg másnapunkon. Nem? Akkor elsétálunk Borbélyhoz, iszunk egy sört.

Csinálok egy jó citromos teát!

Jóvan, jólesz a gyerekeknek! Kicsit maradjatok csendben, befejezem ezt az oldalt!

Kezünkre pillantunk, reszket. Visszanyalazzuk a ma készült anyagot: 1300 szó. Megint kezünkre pillantunk, megint reszket. *Jókedvünkben* azt mondanánk másnak: cigánypunci az oka. De *rosszkedvünkben* csak búsulunk. Készül Eridanusban a század nagyrégénye.

Járatjuk szemünket a polcon, megakadunk előbb Gerelyesnél, majd Lowrynál. Keresztet vetünk pogány mellünkre, kettőt. Haldunk tovább. Meg-megakadunk, mellünk csupa kereszt, mint ablakon a jégvirág. Jól néz ki, akár az angyaloké, szüzeké, püspöké. Megállunk, nem bizonygattunk tovább, már nem fér a kereszt. Utoljára visszatérünk Lowry kék gerincére, aztán a rozsdaszínűre: kedvéért homlokunkra helyezünk egy keresztet, jó bő nyállal, hozzátesszük: barátaim, szeressük, hát szeressük! Homlokunkon a nyál hideg.

Asszonyunk érkezik: kezében tányér. A hidegben füstöl a friss szelet bundáskenyér, a tea. Odanyomja orrát orrunkhoz: Megint egész nap nem ettél... Fölfordulsz, süsü, hát nem érted?

Ennék mi, de nem megy. Boldogok vagyunk, ilyen asszony másnak nem juthatott: bendönkben görcs van, de jóllaktunk. Hihetetlen a szeretés, már-már hihetetlen.

A szomszéd beront: gyorsan, gyorsan, hadarja, töltsétek ki, másodszori melegítésre elmegy a bukéja, nem töltött káposzta ez! Leteszi a borosfazekat, koccan a fedő. Megkínáltok engem is?

Nincs műzsa, kit szívesebben látnánk ebben a szentséges pillanatban. Nincs az a részeges istennő...

S a palóc fűszer illata száll, kering, homlokunkon a nyál kihűlt, adunk néki újat, meleget viduljon!

Éjfélkor, engedve a fájdalomnak, kinézünk asztalunkhoz. A hideg székre. Belső részünk hegyorom, megmászhatatlan szikla Eridanus fölött. Megszámoljuk hány a szó. Olvasnánk, javítanánk is, de az már igazán nem megy.

Nincs porcikánk, amely ne reszketne. Betartunk neki, erre a szívünk indítja magát, legendás önuralmunk, vasakaratumk nem segíthet ezen. Visszaindulunk.

Asszonykánk mellé bújunk, meleg hátához, seggéhez. Rég elaludt, nem érintettük őt ma sem. Hosszasan gondolkodunk, fölkeltsük-é. De nem merjük, nem egyértelmű a kívánásunk.

Haját, illatos, öszülő haját beszívjuk: mibe mérnek ma ezerháromszáz szót, kérjük tisztelvel? Mibe mérnek?

Szemünk behunyva, igyekszünk a semmire gondolni, ami semmi, holnapra, lehet, meghalunk... A varnyú...

Meleg hátától, kemény combjától lassan meglangyalunk, kezünk mellén, s míg a lopott tűztől keményen nyakába csókolunk, a nagyobbik fickó kiszól a nyitott ajtón, komolyan és egyszerűen, akár anyját hallanánk ott az éjszakában: Apa, ma nem adtál jóéjszakát pusztit.

Felkelünk, átme gyünk hozzá, érkeztünk felül az ágyban, öszszefonja két erős kis karját nyakunkon, s ad két puszást.

Hideg jár hátunkon. A fiú tűzfórró és a miénk. Leülünk mellé, lábaira vigyázva. Óvatosan lefektetjük, simogatjuk fejét, magas homlokát, szép haját, arcát. Mellébújnánk, anyja illatát érezzük, anyja gondoskodását.

Megszoritja csuklónkat: Menj aludni, apa. En is alszom. Késő van. Adj még egy puszit.

Felállunk, a kedv valahogy elkerül bennünket, nem akarunk még menni. Azt hisszük, itt meglelhetjük a választ. Lehajolva álltunkból adunk egy utolsó puszást. Aztán úgy meghajolva ágyig, megkérdezzük: Nagyfiám, tudod, mibe kerül nálunk ezerháromszáz szó?

A gyerek álmosan pislant. Nem értetlenül, csak álmosan, fáradtan. Éjfél az idő: Mibe apa? Mibe?

Nem tudom, nem én, fiam. Egyet kéne venni és megszorozni, igaz? Úgy kijönne?

Nem indulunk vissza. Nézzük, ahogy leszáll rá az álom, ahogy álmában a párnát öleli, szuszog. A másik, sötét ágy a kedves, kis békát bújtatja. Ő halkabban lélegzik, alig hallani. Megkapaszkodva a kiságy két falában, megérintjük ajkunkkal arcát.

Állunk a küszöbön: már asszonyunkat is halljuk, asszonyunk éjszakai hangjait, innen meg gyerekeinkét, lekuporodunk, mint a beteg strázsá. Hallgatjuk őket és várjuk azt a szót, azt az egyetlen. Ott várunk, a küszöb fémpántjain. Nem nyomnak a vasak, nem fázunk, nincs melegünk, nem vagyunk pihentek, nem vagyunk gyengék. Csak úgy vagyunk. Néha felbőffen a nappal egy-egy íze, illata, s a palóc fűszer. Várunk türelemmel.

Endrődi Szabó Ernő

Erdélyi képeslap

Sean O'Robes levele

ziháló /dohogó/ fújtató mozdonyokkal át a hágón
ménkü üsse meg! nem kívánom senkinek! kifogtuk
az időt! Úristen micsoda hóvihar! mintha száz
öregördög és száz boszorka együtt rázta kavarta
fűtta bőgette volna az erdőt a hegyet
a hófelhők öklözte szurokszín eget jégzilánkok
tűkristályok tiszta Szibéria (erről meg bővebben
majd ha hazamegyek) hát megérkeztem végre szerencsén
az indóháznál az erdész várt és a völgyben ez az
istenhátamögötti behavazott éden mindez még az
elmúlt héten most itt ülök szobámban — látnod kéne
egy mese ez a világ — szobám mint ez a kastély ez a
kert mint ez az elsüllyedt völgy („istenhátamögötti
éden”) télnyugalmú jó illatú kicsi a mélybarna komód
és a szekrények birsalmával birsalmasajttal dundi
dunsztosüvegekkel teli kandin villognak rám kíváncsian
csillognak lámpám éjféli fényében most is mikor a
bársonyfűggöny előtt diófaasztalomon girbegurba
betűimet rovom s köröttem lengedez méz sajt naspolya
télialma és körte illata és szürke párát lehel az
ablakmélyedésben forralt vörös borom: fahéj és kömény
és gyömbér jó szaga uralja szobám a benyilóban meg
aszaltszőlő jegyében zajlik az élet hát itt élek
rendszerint hajnalig írok /olvasok háromtájt vetett
ágyba tornyos dunyha alá bújok két pufók puttó
keretezte madonnaarc s kitömött bércisas tárt
szárnyai alatt — látnod kéne ezeket is: pompás
darabok — lámpát oltok fekszem a sötétben fülelek s
hallgatok félálomban felneszelek még a tűz duruzsolására
mintha rőt élőlény morogna/ fészkelődnék fel-felfénylő
öntöttvas ketrecét nyaldosva
elalszok —
s álmomban kivirágoznak a kertben lávalángolású
magnóliabokrok

Krétarajz őszi délután

hommage a Simonyi

a költő föláll
rozsdamart délután az ősz
széptestű öbleit rendre bezárja
s tárja már pilláit bölcsőnyi tél
és ő fölállva földreszegezett szemmel
(tehát: földreszegett sorssal)
elindul s tán bűvó sikátorok zeg-zugán ballag
e sikátor délután tán hazafelé tart
(holt-külváros-neszezés foszló tűzfalak
bedeszczázott ablakok napok celláiban
szűkülő szemek-szavak s törtcsontú óhajok között)
vagy csak magány-odúja hosszát járja
s földreszegett pilláin túl OTT BELÜL.
valami földön-túli (nem-köd-mitológiás élet
s nem legendacsillogás — talán ez történik

egy seőszzetél délután és talán)
oly vakítón villan OTT BENN
hogyan nem érdemes versre sem
valami oly keserves-igaz
hogyan már semmire se vigasz
és (talán félmozdulat
esurránó bor cigaretta villanó gyufaláng
míg körömre ég) künn kutya ugat karmot ereszt az ég
és hajnali folyóból kibúvó didergő macska a délután
talán így történik de talán csak az ablaknál réved
s dúdol félhangon költőnk: „HAJÓTÖRÖTT VERS
VERSÜNK, MINDENIK.”
és:

„VIGYÁZZBAN ALLOK ITT.”

Egyedül

hommage á József Attila

két lábnyom a szigorú tárgyilagos homokon
(és egy halk kérdésben kivérző szavak —
kinek szólnak kinek szólhatnak ameddig szem
ellát sehol más ember csak a szigorú
tárgyilagos homok és a kérdésben a
hiábavaló gondolat:) Uram?!
hová tűnt a tenger?

